

ЛУННО ЗАТЪМНЕНИЕ БИРМАНСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Една бедна вдовица била на смъртно легло. Накарала да повикат двамата ѝ внука.

— Момчета — казала им тя, — не мога да ви оставя злато и сребро, затова на по-големия завещавам хаванчето, а на по-малкия — чукалото на хаванчето. Ще ги намерите в кухнята. Друго нямам.

Скоро след това вдовицата умряла. По-големият внук си казал: „Защо ми е това хаванче? Да не съм слуга на някой готвач!“. Оставил хаванчето и отишъл в друго село — да си търси късмета.

По-младият му брат си казал: „Тя не би ми завещала това чукало, ако то нямаше никаква стойност за мене“. И за голямо учудване на съседите навсякъде носел чукалото със себе си. Прехранвал се, като събирал дърва в гората и ги продавал на хората от селото. Веднъж, както трупал дърва, една голяма змия се изпречила на пътя му и той от страх се покатерил на едно дърво. Но змията съвсем неочаквано проговорила.

— Няма да ти причиня зло — казала тя. — Искам само да взема за малко твоето чукало.

— За какво ти трябва моето чукало? — попитал момъкът.

— Мъжът ми умря наскоро — обяснила змията. — Ако сложа твоето магическо чукало до ноздрите му, той ще се съживи.

— Не знаех, че моето чукало е вълшебно — казал недоверчиво момъкът.

— Ела с мене и ще разбереш! — подканила го змията.

Момъкът последвал змията. На другия край на гората лежала една мъртва змия. Момъкът доближил чукалото до ноздрите ѝ и тя веднага оживяла.

— Силата на чукалото е в мириса му — обяснила змията — и тази сила ще остане, докато някой не открие тайната ѝ.

Змията благодарила на момъка и си отишла.

Момъкът тръгнал да си върви. По пътя намерил едно мъртво куче. Доближил чукалото до ноздрите на кучето и то веднага скочило. Момъкът го взел със себе си — кучето му станало верен другар.

Скоро по-малкият брат станал известен знахар, който можел да вдига от постелята дори мъртъвци. И никой не се досещал, че този знахар дължи своята дарба на вълшебното чукало. Хората мислели, че той носи чукалото само като талисман.

След известно време умряла единствената дъщеря на царя и момъкът бил повикан да я върне към живот. Той веднага съживил принцесата. В знак на благодарност царят му дал дъщеря си за жена. Така по-малкият брат станал принц. Разбира се, той продължавал както преди да лекува хората, докато в царството не останала никъде тъга и настъпила всеобща радост.

Един ден принцът си помислил: „Моето чукало побеждава смъртта, сигурно ще може да победи и старостта“. За да провери това, той заедно с принцесата всеки ден помирисвал чукалото. Разбира се, принцесата била учудена от това, което вършел нейният съпруг, но го приела просто като прищявка на изкусния знахар. След време принцът забелязал, че принцесата и той самият наистина не остаряват.

Принцът разкрил пред жена си тайната на вечната младост, но луната завидяла на двамата смъртни — завидяла им, че и те ще бъдат вечно млади като нея.

„Дори слънцето остарява и всяка вечер става червено и грозно!“ — си казала луната и решила да открадне чукалото.

Случило се така, че един ден чукалото се намокрило и се покрило с плесен. Принцът го сложил да съхне на слънце и седнал да го пази.

— Неприлично е — запротестирала принцесата — принц да суши едно старо чукало на слънце и сам да го пази. Остави тази работа на стражата!

Тя била толкова настойчива, че накрая принцът отстъпил.

— Добре, но не мога да се доверя на никого освен на моето куче! — казал той.

И така кучето застанало на пост край чукалото. Луната видяла, че сега вече може да краде, и слязла на земята. Денят бил слънчев и хубав. Със своята бледа светлина луната била невидима за верния пазач. Но въпреки това той надушил неканената гостенка и настръхнал. Луната грабнала чукалото и побягнала. Верният пазач я подгонил, воден от мириса на чукалото.

Оттогава и до ден-днешен кучето преследва луната. Нощем то я вижда, но през деня я разпознава само по мириса на чукалото. Понякога кучето настига луната, захапва я и се опитва да я налапа, но тя е толкова голяма, че колкото и да се опитва, то все не успява и я изпуска. Тогава гоненицата започва отново и продължава безкрайно.

Затога, когато има лунно затъмнение, бирманците казват, че кучето е захапало луната, а когато затъмнението свърши — че луната се е измъкнала от зъбите на кучето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.